Ayselleri Kim Öldürdü?

Bir Komiser Agnes Polisiyesi

Erdal Erkut

Macera Perest
kitaplar

1
Ayın On İkisi, Saat 10:00
Merkez'de

Polisliği sevmezdi. Çocukluğunda film artisti, genç kızlığında ise manken olmayı hayal etmişti. Podyumlarda salınarak gezinmek, ışıkların kendi üstünde yoğunlaşması, siyah uzun saçlarını başının bir hareketiyle arada bir geriye atmak... Hele o erotik manken yürüyüşü... Erkeklerin aç, kadınların haset dolu bakışlarını hissetmek!..

Manken olamadı, polis oldu.

Babası mimardı, annesi jimnastikçi. Alman jimnastik takımının hocalarından biriydi. İlk gençliğinde olimpiyatlara bile katılmıştı. Evin bir odası aldığı kupalar, madalyalar ve beratlarla doluydu. Başlangıçta bu kupalar, salonun bir bölümünde dururdu. Bütün ailenin övünç kaynağıydı. Sonraları babası övünmez olmuştu annesiyle... Kavgalar başlamıştı. Kupalar yandaki küçük odaya taşındı. Annesi akşamlarını çoğunlukla bu odada geçirmeye başladı. Kavgalardan sonra bu odada ağlardı. Kitaplığı da bu odadaydı. Hep sporla ilgili kitaplar...

Bir de küçük televizyonu vardı. Bazen annesiyle birlikte, küçücük odadaki tek koltukta kucak kucağa oturur, beraberce spor ve defile programlarını izlerlerdi.

Annesi, babasının yanında zamanla sessiz, ezilen biri hâline gelmişti. Oysa önceleri ne kadar konuşkan ne kadar neşeliydi. Hep beraber dakikalarca güldüklerini hatırlıyordu.

O zamanlar akşamları sık sık konukları olurdu. Babasının Türk arkadaşları ailece, hatta bazen yemeğe gelirlerdi. Annesi güleç bir yüzle onlara hizmet ederdi. Oysa okuldaki arkadaşlarından, onların evinde hemen hemen hiç yemeğe konuk gelmediğini öğrenmişti.

Demek annesi Almanlardan biraz farklıydı. Sonraları annesinin bu tutumunun, babasına duyduğu büyük sevgiden kaynaklandığını anladı. Bu sevgi, her şeye rağmen, hiç bitmedi.

Babasının bazı arkadaşlarının çocukları vardı. Onları da beraber getirirlerdi. Annesi çocuklarla oynamasına ancak sekiz buçuğa kadar izin verirdi. Sekiz buçukta kesinlikle yatması gerekirdi. Oysa konukların çocukları yatmak zorunda değildiler. Annesinin Alman disiplini, bütün çocukluğunu etkilemişti.

"Adnan, Agnes biraz gelir misiniz?"

Hamza Başkomiser'in bariton sesi Agnes'i eskilerden bugüne getirdi.

Hamza Başkomiser elli yaşlarında, bıyığı ve kaşları kırlaşmış, saçları ise simsiyah, orta boyuna göre fazla geniş omuzları yüzünden kısa boylu görünen, kollarının uzunluğuna karşın ayaklarının küçüklüğü ile (39 numara ayakkabı giyerdi) insanı şaşırtan, kaba görünüşünün yanında, ışıl ışıl parlayan yeşille mavi arası gözleri ve konuşmasındaki kibarlık sayesinde sevimli bir etki bırakan nadir insanlardan biriydi. Otoritesini sertleşmeden ve kabalaşmadan sağlardı.

"Gene bir kadın öldürmüşler. Öteki cinayetlerin devamı olabilir. Yalnız bu seferki Amerikalı! Başımız bir de konsoloslukla belaya girecek."

Agnes saçlarını başının bir hareketiyle geriye attı. İlk gençliğinde hayal kurarken yaptığı bu hareket, zamanla tik hâline gelmişti. Adnan'a baktı. Hiçbir hareket görmeyince düşündüğünü söyleyiverdi.

"Başkomiserim, biz galiba bu işi beceremiyoruz. Bu üçüncü cinayet, hâlâ hiçbir şey bulamadık."

"Sayın Bayan Kemahlıoğlu, size kolejde sabırlı ve dirençli olmanızı, umudunuzu hiçbir zaman yitirmemenizi öğretmediler mi?"

Otoritesini belirlemek gereksinimi duyduğunda, adamlarına hep soyadları ile hitap ederdi. Sesini ise hiçbir zaman yükseltmezdi.

Adnan nihayet konuştu. "Kimmiş ve nerede öldürmüşler?"

"Kapalı Çarşı'nın arkasında, adı Elizabeth Koçinski. Cesedi, sabah dükkânı açmaya gelen bir kahveci çırağı bulmuş, hemen bekçiye haber vermiş. Şu anda memur Necdet cinayet yerini korumaya almış durumda. İlk izlenimlerinizi belirleyen raporunuzu saat on dörde kadar masamda istiyorum. Bakalım bu sefer üstümüzde ne baskılar olacak?"

Son cümlesi soru değil, sesli bir düşünceydi. Kaşları çatılmış, alnı kırış kırış olmuştu. Onun işi herkesten zordu. Son iki cinayetin katilini bulamadıkları için kademe kademe, Bakan dahil en az beş amirinden zılgıt yemişti. Bu sefer işe konsolosluk da karışınca kim bilir başına ne taşlar düşecekti.

İlk cinayeti, olağan cinayetlerden biri sanıp kadının eski nişanlısını içeriye almışlar ve neredeyse cinayeti itiraf ettirme seviyesine gelmişlerdi! O anda ikinci cinayet işlenmişti. İki cinayetin benzerliği, olayları bambaşka açıdan görmelerini sağlamış ve adamcağızı salıvermişlerdi. Seri cinayetler Türkiye'de pek alışılmış olmadığından, şu anda ne yapacaklarını bilmez durumda, oraya buraya koşuşturuyorlar, ancak bir sonuca varamıyorlardı.

Birden beline bir ağrı girdi. Oysa hiçbir ters hareket yapmamıştı. Demek artık bu ağrı, sıkılıp sinirlenince de oluşuyordu. Allah rahmet eylesin, dayısı yaşıyor olsa, "Hamza oğlum, nüfus kâğıdın eskidi!" derdi.

2
Ayın Biri, Saat 11:00
Her Arabaya Binilmez

Nasıl da binivermişti arabama. Oysa ben bu konuda hiç de becerikli sayılmam. Divan'dan Hilton'a doğru yürüyordu. Arabamla yanından geçerken yavaşladım, az ilerisinde durdum. O da durdu, arabama uzun uzun baktı. Böyle bir arabayı yalnızca filmlerde görmüş olmalı! Sonra tekrar yürüdü. Biraz bekledim, arkasından baktım. Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Ne yapmalıydım? Aklıma Doğan'ın yaptıkları geldi. Doğan'la beraber çok eğlenceli günlerimiz geçmişti. Tekirdağ'da yazlıkları vardı. Havalar ısınınca İstanbul'da kalmazlardı. Yıllık iznini de yazlıkta geçirirdi Doğan. Ben de birkaç kere evlerine gitmiştim. Ayşegül benden hiç hoşlanmazdı. Kocasının kadın peşinde koşmasının suçlusu olarak beni görürdü... Oysa ben masumdum. Kadınlar beni ilgilendirmezdi ki! İlgilendirmez miydi? Yoksa ben beceriksizliğimi, ilgilenmiyorum yalanıyla mı örterdim? Necla öğretmene âşık değil miydim daha yedi yaşımda! Dokuz yaşımda kuzenime âşık olmadım mı? Sonra Meral ve Hadiye... Hadiye sayılmaz, ona âşık değildim, o bana âşıktı ama Meral... Bana ne acılar çektirmişti.

Sınıfa ilk girdiğinde on bir yaşımın heyecanıyla adeta dilim tutulmuştu. "Yeni arkadaşınız Meral" diye tanıştırmıştı Güzin Hoca ve getirip yanıma oturtmuştu. Sınıfta tek başına oturan sadece ben vardım. Kimse benim yanımda oturmazdı ki! Heyecandan bir merhaba bile diyememiştim kıza...

Şimdi de kadınlarla ilk konuşmamda hâlâ bocalıyorum, bazen gene dilim tutuluyor. Oysa Doğan ne kadar girişkendi.

Yıllık izni bitip işine döndüğünde karısı yazlıkta kalırdı. Yaz bekârı Doğan, kadınların karşısında hiç çekingenlik duymazdı.

Sekiz yıllık bir Buick'i vardı. Emektarına gözü gibi bakardı. Aracının her tarafı pırıl pırıldı. Otomobillerin modellerini tanımayan biri, fabrikadan yeni çıkmış sanabilirdi. Aracını tek elle kullanırdı. Diğer eli hep açık pencereye dayalı olurdu.

Gözleri kaldırımda, yavaşça süzülürdü. Avını gördüğünde birden gaza basar, egzozuna patlatırcasına ses çıkarttırır, az ilerde kaldırıma çıkarcasına yanaşır, arkadaki araçların kornalarına aldırmadan kapısını açıp ok gibi dışarıya fırlardı.

Ava çıktığımızda, koltukta her zaman iki adet gül bulunurdu. Konuşmaya başlamadan bir gül verirdi kızlara. Bazen kısa, bazen uzun konuşurdu. Sonunda, hemen her zaman, arabaya binmeye ikna ederdi avını. Gelen tek kişiyse, benim görevim ikinci gülü torpidonun içine koymak, aracın kapısını açarak binmesine yardım etmekti. Kapının kenarında direk gibi dikilirdim. Buick'in ön koltuğu bütündü, kızı aramıza alırdık. Doğan devamlı konuşurdu. Bu kadar lafı nereden bulurdu bilmem. Ben hep susardım, yalnızca kolumun kızın koluna, bacağımın bacağına değmesi bana yeterdi. Kalbim patlayacakmış gibi atardı. Sol bacağım titremeye başlardı. Bu tik az da olsa hâlâ var. O çıplak ete kolumla değil, elimle dokunabilmek isterdim ama cesaret edemezdim. Oysa rüyalarımda o kola tırnaklarımı da dişlerimi de geçirir, her tarafını kanatırdım.

Bir süre sonra Doğan kolunu kızın omzuna atardı. İşte o zaman kapıya yapışır, tamamen büzülürdüm, neredeyse yok olurdum.

Gelenler iki kişiyse, ben gene çıkar, her ikisinin öne binmesine yardım ederdim. Ben arkaya otururdum. Kızların birini arkaya, yanıma oturtmaya cesaret edemezdim, çünkü

o zaman kızla ilgilenmesi gereken ben olurdum. Bu yüzden iki kişi olmalarını hiç sevmezdim, zira o zaman sürtünmekten de yoksun kalırdım.

Ancak danslı bir yere gidebilirsek, olay değişirdi. Gerçi ben dans etmesini de pek bilmezdim. Gene ikisiyle de Doğan dans ederdi. Sadece *slow* çaldığında piste çıkardım. Dans ederken vücutlarımız birbirine yapıştığında, her tarafım arzudan alev alev yanardı, ancak bacaklarımın arasında hiçbir şey hissetmezdim. Bunu kimseye söyleyemezdim, hep içime atardım.

Bu durum yıllarca devam etti, ta ki bir gün...

Sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu, arabayı tekrar hareket ettirdim, iki adım ilerisinde durdum. Ben Doğan gibi laf ebeliği yapamazdım, sadece kapıyı açtım ve bekledim. Geldi, durdu.

Bana baktı.

Arabaya baktı.

Bindi…